

ἀποτσαντικῶν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Μένω ἀκίνητος. 2) Ἀποθνήσκω.

***ἀποτσαπισιά** ἢ, ἀπουτσαπ'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποτσαπίζω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Τὸ μέρος ὅπου ἐσταμάτησε τὸ σκάλισμα μετὰ τὴν τσάπαναν διὰ τὴν ἐπαναληφθῆ κατόπιν.

ἀποτσαρκακῶν Πόντ. (Ἰμερ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀφανίζω, καταστρέφω κατασπαταλῶν: Ὅσον ἔκαψεν πολλὰ ξύλα τὸν κάμπον ὅλον ἐπειθαράκωσεν.

ἀποτσαρτσαφλάεμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσαρτσαφλαεύω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν σινδονίων τῆς κλίνης.

ἀποτσαρτσαφλαεύω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. τσαρτσαφλαεύω ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. τσαρτσαφλῆν.

Ἀφαιρῶ τὰ σινδόνια τῆς κλίνης: Ἀποτσαρτσαφλαεύω τὸ κρεβάτι.

ἀποτθάτεμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτθατεύω.

Ἀποσύνθεσις μηχανῆς, ἐργαλείου κττ.

ἀποτθατεύω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τθατεύω.

Ἀποσυνθέτω τι, οἶον μηχανὴν ἢ ἐργαλεῖον κττ.: Ἐπειθάτεψεν τὴν ὥραν (τὸ ὥρολόγιον).

ἀποτθαχλίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀποσπῶ τεμάχια ξύλου.

ἀποτθάχλισμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτθαχλίζω.

Ἀπόσπασις τεμαχίων ξύλου.

ἀποτσαχνίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσαχνίζω.

Ἀφαιρῶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἰχθύων ἀπὸ τὸ κρέας. Συνών. ἀπαχνιδίζω, τσαχνίζω.

***ἀποτσεπριάζω**, ἀποτσεπριῶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσεπριάζω.

Θεραπεύομαι ἐκ τῆς ψώρας. Συνών. ξεψωριάζω.

ἀποτσιβέλο τό, ἀμάρτ. Ἰσοτσίβελο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσιβιλιάζω. Ἰδ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 318.

Ὀλίγα τεμάχια τοῦ τυροῦ μαλάκα ἀπομένοντα εἰς τὸν ὀρόν καὶ κατακαθίζοντα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος.

ἀποτσιβιλᾶεμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιβιλᾶεύω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτσιβιλᾶεύω.

ἀποτσιβιλᾶεύω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσιβιλᾶεύω.

Ἀφαιρῶ τὸ τσιβίον, ἢτοι μικρὸν λίθον ἢ ξύλον μετὰ ὅποια στερεώνομεν λίθους ἢ πέτρας ὡς ἐν τῇ τοιχοδομίᾳ καὶ ἀλλαχού.

ἀποτσιγάρο τό, σύνηθ. ἀπουτσιγάρου βόρ. ιδιῶμ.

Ἰσοτσίγαρον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσιγάρο.

Υπόλειμμα τσιγάρου: Πεζοδρομιο - πλατάνι γεμάτο ἀποτσιγάρα. || Φρ. Μαζεύει τ' ἀποτσιγάρα ἐς τοὺς δρόμους (ἐπὶ ἀνθρώπου πτωχοτάτου). Συνών. γῶπα, μαρίδα.

ἀποτσιγγρῶμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιγγρῶνω.

Κλαυθυρισμός.

ἀποτσιγγρῶν Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἰσοτσίγγρῶνω

Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2,65 Ἰσοτσίγγρῶνω Θράκ. (Σκοπ.) Μετοχ. ἀποτσιγγρῶμένος Πελοπν. (Μάν.) ἀπουτσογγρῶμενος Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσιγγρῶνω ἢ κατὰ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) 142 ἐκ τοῦ μεσν. ἀποτσιγγρῶνω.

1) Γελῶν μορφάζω καὶ σαίρω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) — ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἀν.: Κεῖνη γέλασε πλατὰ πλατὰ καὶ ἔδειξε τὰ δόντια τῆς Ἰσοτσίγγρῶνοντος τὰ χεῖλη τῆς ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἀν. β) Τεντώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τί Ἰσοτσίγγρῶνς τὰ μοῦτρα σου; Μετοχ. Ἰσοτσίγγρῶμενος = τεντωμένος. Συνών. τσιτῶνω. γ) Ἀμτβ. ζαρώνω, ρικνοῦμαι Σαρεκκλ. (Σκοπ.) 2) Ἀρχίζω νὰ κλαίω μετὰ παράπονον, κλαυθυρίζω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Μετοχ. ἀποτσιγγρῶμενος 1) Νεφελώδης, συννεφώδης Πελοπν. (Μάν.): Μαλακὸς εἶν' ὁ καιρὸς, μὰ εἶν' ἀποτσιγγρῶμενος. 2) Σκυθρωπός, σύνοφρος Κυδων. Λέσβ. Συνών. ἀποτσιγγρωτός.

ἀποτσιγγρωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπουτσογγρῶντος Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποτσιγγρωτός < ἀποτσιγγρῶνω. Ὁ ἀναβιβασμός τοῦ τόνου κατ' ἀναλ. τῶν ἐκ τοῦ στερεῶν α συνθέτων.

Σύννοος, σκυθρωπός: Διαλουγ'σμέν' τὸ ἀπουτσογγρῶν' τ'ν ἡύρισται καθ' ἀργά, τρώγαν ἀμίληχ' τοὶ πέφταν ἐς τοὶ νύπνου (ἐκ διηγ.) Συνών. ἀποτσιγγρῶμενος (ἰδ. ἀποτσιγγρῶνω).

ἀποτσικιάζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Κατάγων ἀπὸ τοῦ ἐργαλείου τὸ νῆμα λεπτύνω χονδρὸν ἢ ἄνισον ὄν.

ἀποτσικιάσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσικιάζω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτσικιάζω.

ἀποτσικιάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσικιάζω < τσιλ' = τσοῦλι.

Ἀφαιρῶ τὸ κλινοσκέπασμα καὶ ἀποκαλύπτω, ἐπὶ τοῦ κατακεκλιμένου: Ἐπειθελᾶεν τὸ παιδίον καὶ ἐκρύψεν. Συνών. ξεσκεπάζω.

ἀποτσιλᾶζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσιλᾶζω < τσιλ' = τσοῦλι.

Ἀφαιρῶ τὸ κλινοσκέπασμα καὶ ἀποκαλύπτω, ἐπὶ τοῦ κατακεκλιμένου: Ἐπειθελᾶεν τὸ παιδίον καὶ ἐκρύψεν. Συνών. ξεσκεπάζω.

ἀποτσιληπορδίουμαι Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεταγν. σιληπορδῶ. Ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 69. Πβ. καὶ ἀπλοῦν τσιληπορδῶ.

Ἐξογκοῦμαι τὴν κοιλίαν ἐκ πολυφαγίας, σκωπτικῶς: Ἐφαε ἔφαε τὸ ἐπειθιληπορδίε.

ἀποτσιλιάμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιλιάζω.

Ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος τοῦ κατακεκλιμένου. Συνών. ξεσκεπάσμα.

ἀποτσιμπουριάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσιμπουρίζω. Πβ. καὶ ἀπλοῦν τσιμπουριάζω.

Ἐκβάλλω τελείως τὰ τσιμπούρια, τὰ παράσιτα ζώοντα κυνὸς ἢ ἄλλου ζώου: Τρόμαξα νὰ τ' ἀποτσιμπουριάσω τὸ παλαιόσκυλλο καὶ ἐκεῖνο ξαναγόμισε πάλι.

